

STAYAC finns inte längre!

Bilaga 3

SLLs/HSFs/BDOs hanterande av STAYAC-ärendet är att se som en summarisk process av Kafka-modell med för brott anklagad (STAYAC/Stefan Blomberg) och med HSFs företrädande iklädande sig rollen som såväl anmälare, förundersökningsledare ("polis"), åklagare, "jury" (lekmannanämndemän) och domare. Dessutom med samma grupp personer i alla rollerna, i en gränslös sammansmältning.

HSF har åsidosatt SAMTLIGA punkter i Europarådets "Konvention om skydd för de mänskliga rättigheterna" och de grundläggande friheterna, som de är beskrivna i Artikel 6, dvs "Europakonventionens föreskrifter för rätten till en rättvis rättegång"

Märk väl, att utgångspunkten för alla, i föreliggande ärende, aktuella dokument, utgår ifrån:

Rätten till rättegång är en grundläggande rättslig princip (HSF har inte på något sätt tillämpat principen "rätten till rättegång"), som är precis densamma för förvaltningsmyndigheter som fullgör uppgifter inom den offentliga förvaltningen, som för domstolar; regler, principer och lagar är desamma i båda sammanhangen — de skall beakta allas likhet inför lagen, och objektivitetsprincipen, naturligtvis inte minst när det gäller sanktioner av straffrättslig karaktär. SLL/HSF är en myndighet och denna myndighets sanktioner mot STAYAC är, oemotsägligt, av straffrättslig karaktär

Jag (Stefan Blomberg) har, under ett par veckor, försökt tillägna mig essensen av 100-tals juridiskt fokuserade sidor på nätet och kan inte se annat än att SLL/HSF, i huvudsak, *inte* följt några av, i sammanhanget, aktuella regler, lagar, grundlagar eller en rad olika dokument angående mänskliga rättigheter. Här följer en sammanställning av dessa juridiska texter, utförd av mig, som amatör. De är nedkortade, eftersom längden annars skulle bli ohanterlig och jag har exkluderat sådant som jag sett som irrelevant i sammanhanget. Texten är avsedd för juridiskt *icke* utbildade personer, såsom undertecknad, för att göra frågeställningarna mer lättillgängliga. Ingenting har tillfogats, förutom att ett och annat ord har bytts ut för att binda ihop vissa meningar och något har bytts ut, för att inte förvirra. På ett par enstaka ställen har jag dock infogat någon kortare kommentar, men då är detta tydligt markerat med "SB:" inom parenteser. Om någon skulle se någon form av "oegentlighet", hänvisar jag till originaltexterna och, vid påpekanden, rättar jag gärna till eventuella misstag:

Om det någonstans, trots mina ansträngningar för motsatsen, kan uppfattas som att jag har manipulerat texternas budskap, kan jag bara be om ursäkt för det, men det har i så fall skett på ett undermedvetet plan — naturligtvis är jag biased i frågan och vill, från ett juridiskt perspektiv, belysa de övergrepp som SLL/HSF har begått mot mig och min livsgärning, på ett sådant sätt, att SLL/HSFs agerande verkligen, så tydligt som möjligt, framstår som just en serie övergrepp.

Juridiskt skolade torde inte behöva läsa denna bilaga; så vitt jag förstår, rör det sig om basala juridiska baskunskaper — jag emotser förstås också gärna synpunkter från professionella läsare.

Sammanfattningsvis, följande texter utger sig inte, på något sätt, för att vara juridiskt fullständigt hållbara, de utgör en orientering för amatörer i juridik och den som vill känna sig helt säker, bör fördjupa sig i originaltexterna på nätet.

Jag ber, vidare, om överseende med att jag inte har förmått undvika en del upprepningar i min text — jag har helt enkelt varit sig haft tid eller energi för att hantera detta på ett fullödigt sätt.

1. Var och en skall, vid prövningen av hans civila rättigheter och skyldigheter eller av en anklagelse mot honom för brott, vara berättigad till en rättvis och offentlig förhandling inom skälig tid och inför en oavhängig och opartisk domstol, som upprättats enligt lag. Domen skall avkunnas offentligt, men pressen och allmänheten får utestängas från förhandlingen eller en del därav av hänsyn till den allmänna moralen, den allmänna ordningen eller den nationella säkerheten i ett demokratiskt samhälle, eller då minderårigas intressen eller skyddet för parternas privatliv så kräver eller, i den mån domstolen finner det strängt nödvändigt, under särskilda omständigheter när offentlighet skulle skada rättvisans intresse.
2. Var och en som blivit anklagad för brott skall betraktas som oskyldig till dess hans skuld lagligen fastställts.
3. Var och en som blivit anklagad för brott har följande minimirättigheter att utan dröjsmål, på ett språk som han förstår och i detalj, underrättas om innebörden av och grunden för anklagelsen mot honom, '
 - a. att få tillräcklig tid och möjlighet att förbereda sitt försvar,
 - b. att försvara sig personligen eller genom rättegångsbiträde som han själv utsett eller att, när han saknar tillräckliga medel för att betala ett rättegångsbiträde, erhålla ett sådant utan kostnad, om rättvisans intresse så fordrar,
 - c. att förhöra eller låta förhöra vittnen som åberopas mot honom samt att själv få vittnen inkallade och förhörda under samma förhållanden som vittnen åberopade mot honom,
 - d. att utan kostnad bistås av tolk, om han inte förstår eller talar det språk som begagnas i domstolen.

Dessutom, Artikel 13 — ”Rätt till ett effektivt rättsmedel”

Var och en, vars i denna konvention angivna fri- och rättigheter kränkts, skall ha tillgång till ett effektivt rättsmedel inför en nationell myndighet och detta även om kränkningen förövats av någon under utövning av offentlig myndighet.

Bakgrund

”Konvention om skydd för de mänskliga rättigheterna” upprättades i Rom den 4 november 1950 och skall vara deponerad i Europarådets arkiv.

Enstaka utdrag av en lång promemoria

En promemoria med syftet att ge åklagare ett bättre underlag för att, i det dagliga arbetet, reflektera kring syftet med Artikel 6 i ”Konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna”, inte minst gällande att ta tillvara kraven enligt denna Artikel (6).

Bakgrund

- 1) Rätten att påkalla utredning och om kraven inte tillgodoses efter slutförd utredning anmäla detta till domstol för prövning, 23 kap. 18 § andra stycket och 19 § rättegångsbalken.
- 2) Tillgång till rättigheterna enligt artikel 6 i Europakonventionen som inträder vid anklagelse om brott. Rättigheterna är bl.a.
- 3) rätten till en rättvis rättegång inom skälig tid,
- 4) rätten att betraktas som oskyldig till skulden lagligen fastställts,
- 5) rätten att underrättas om grunden och innebörden av misstanken,
- 6) rätten att få tillräcklig tid och möjlighet att förbereda sitt försvar, rätten att försvara sig själv eller genom biträde och när den misstänkte saknar tillräckliga medel och rättvisans intresse kräver det få tillgång till biträde utan kostnad, rätten att förhöra eller låta förhöra samt kalla vittnen på rätten att förhöras eller lata förhöra samt kalla vittnen på samma sätt som motparten
- 7) gärningsbeskrivningen ska vidare täcka de rekvisit omsatt som motparten och - rätten att utan kostnad bistås av tolk om den misstänkte förstår talar domstolens språk. Gärningsbeskrivningen ska innehålla vad som enligt åklagaren konstituerar
- 8) rätten att utan kostnad bistås av tolk om den misstänkte förstår eller talar domstolens språk.
- 9) gärningsbeskrivningen ska innehålla vad som enligt åklagaren konstituerar brottet.
- 10) gärningsbeskrivningen ska vidare täcka de rekvisit som karaktärisera gärningen som brottslig gärningen som brottslig

Den misstänktes rätt att förhöra bevispersoner

Bakgrund

Enligt artikel 6.3 d) i Europakonventionen tillförsäkras den misstänktes rätt att förhöra eller låta förhöra vittnen som åberopas emot honom, samt att själv få vittnen inkallade och förhörda under samma förhållanden som vittnen åberopade mot honom.

Efter andra världskriget bildades Europarådet av 10 europeiska stater, däribland Sverige. Ett av syftena var att försöka förhindra framtida rättsövergrepp mot enskilda i likhet med de som skett under andra världskriget. För att stärka skyddet för mänskliga rättigheter utarbetades en konvention som undertecknades 1950, *den europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna*, nedan kallad Europakonventionen. Det handlar ytterst om en avvägning mellan å ena sidan intresset av en rättstillämpning och å andra sidan skyddet för den enskilde mot rättsövergrepp. *Proportionalitetsprincipen* ska genomsyra Europadomstolens tolkning av konventionen — *åtgärderna måste stå i rimlig relation till de intressen som ska tillgodoses*.

Objektivitetsprincipen — oskyldighetspresumtionen

Rättslig bakgrund

Uttryck för objektivitetsprincipen finns i följande stadganden. Enligt 23 kap. 4 § första stycket rättegångsbalken ska inte endast de omständigheter som talar emot den misstänkte beaktas, *utan även det som talar för honom eller henne*. Detta är ett uttryck för objektivitetsprincipen, att polis och åklagare (dvs SLL/HSF/BDO) vid brottsutredningar ska förhålla sig opartiska och tillvarata även den misstänktes intressen under utredningen. Även 20 kap. 2 § tredje stycket rättegångsbalken är ett uttryck för objektivitetsprincipen, där det anges att åklagaren får överklaga till den misstänktes förmån. Objektivitetsprincipen är också fastslagen i grundlagen genom 1 kap. 9 § regeringsformen, där det stadgas att domstolar och myndigheter i sin verksamhet ska beakta allas likhet inför lagen samt iakttä saklighet och opartiskhet.

Europadomstolen har utvecklat oskyldighetspresumtionen på följande sätt: Domstolsledamöterna ska inte ha en förutfattad mening om att den avtalade har begått gärningen. Åklagaren har bevisbördan. Varje tvivel räknas den avtalade tillgodo. Åklagaren har en skyldighet att informera den avtalade om brottsmisstanken så att han eller hon har möjlighet att förbereda och lägga fram sitt försvar. Objektivitetsprincipen och oskyldighetspresumtionen vilar på samma grund genom att båda förutsätter att förundersökningen bedrivs förutsättningslöst och präglas av opartiskhet. Kravet på objektivitet kvarstår efter det att åtal väckts och framkommer nya omständigheter eller tvivel måste åklagaren (SLL/HSF/BDO) vara beredd att ompröva sitt ställningstagande även i ett skede där denne intagit en tydlig partsroll. Bristande objektivitet hos åklagaren kan allvarligt underminera den enskildes rättssäkerhet och vara ett första steg mot en materiellt felaktig dom. Varje misstanke om bristande objektivitet kan även skada allmänhetens och domstolarnas förtroende för åklagarna.

Inom ramen för en objektiv förundersökning ligger att åklagaren (dvs SLL/HSF/BDO) i största möjliga utsträckning ska tillmötesgå den misstänktes krav på utredningsåtgärder. Enligt 23 kap. 18 § andra stycket i rättegångsbalken ska förhör eller annan utredning ske på begäran av den misstänkte eller försvararen, om detta kan antas vara av betydelse för utredningen. Om en sådan begäran avslås, ska skälen för detta anges. Eftersom polis och åklagare (dvs SLL/HSF/BDO) besitter maktbefogenheterna och utredningsresurserna under förundersökningen är det viktigt att den misstänktes begäran om utredningsåtgärder om möjligt tillgodoses. Vikten av detta framgår av RH 2008:43 och ett avgörande från Europadomstolen.

Europadomstolen har samtidigt funnit att *den misstänktes rätt till insyn inte är absolut*. Underrättelsen är av stor vikt när det gäller att värna om den misstänkta rättigheter under förundersökningen.

De mest framträdande rättigheterna som är kopplade till underrättelsen av brottsmisstanken är: a) Rätten att själv föra sin talan, anlita en privat försvarare eller att få en offentlig försvarare förordnad av domstolen, 21 kap. 1, 3 och 3 a § rättegångsbalken. Den misstänkte ska informeras om rätten till försvarare vid förhöret enligt 12 § förundersökningskungörelsen. b) Rätt att tillsammans med sin försvarare fortlöpande ta del av information om utredningen om detta kan ske utan att skada utredningen, 23 kap. 18 § första stycket 2 rättegångsbalken.